

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὴν Παρασκευὴν, 13^{ην} /26^{ην} Ὀκτωβρίου 2012, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου εἰς τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ φέρουσαν ἄχρι τῆς σήμερον τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἱερὰν Μονήν.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη, ὡς γνωστόν, ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὸ γεγονὸς τῆς ἐπανακομιδῆς, ἥτοι τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐκ τῆς Βενετίας, ὅπου εἶχον μεταφέρει αὐτό οἱ Σταυροφόροι.

Τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ὁσίου Σάββα ἀφίχθη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ τὴν 13^{ην} /26^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 1965, κατόπιν συνεννοήσεως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἱερὸν λείψανον παρέμεινε τότε ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα διὰ προσκύνησιν εἰς τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐναπετέθη καὶ παραμένει διαρκῶς εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Λαύρας διὰ τὴν βοήθειαν καὶ τὸν ἁγιασμόν τῶν ἐν εὐλαβείᾳ προσκυνούντων τοῦτο.

Διὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην μετέβη εἰς τὴν Ἱερὰν Λαύραν τοῦ ὁσίου Σάββα ἀφ' ἐσπέρας διὰ τὸν μικρὸν Ἑσπερινὸν ὁ κατὰ τὴν σειρὰν Ἀρχιερεύς, Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος μετὰ συνοδείας, ἐν συνεχείᾳ δὲ μετέβη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ὁ ὅποιος ἐγένετο δεκτός ἐν προὔπαντίσει ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς καὶ προεξῆρξε τῆς ὁλονυκτίου ἀκολουθίας καὶ λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ ὡς ἄνω εἰρημένου Ἀρχιερέως τῆς σειρᾶς Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Βηθλεέμ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, ἱερομονάχων Ἀγιοταφитῶν Ἀραβοφώνων ἱερέων καὶ διακόνων, ψαλλόντων τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Ἀκκρης-Πτολεμαίδος Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου ἑλληνιστί καὶ ἀραβιστί πρὸς οἰκοδομὴν καὶ τέρψιν τῶν ψυχῶν τῶν μετεχόντων Ἀγιοσαββιτῶν καὶ Ἀγιοταφитῶν Πατέρων καὶ τῶν εὐσεβῶν ἀραβοφώνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, προσελθόντων ἐκ Βηθλεέμ καὶ τῶν περιχώρων αὐτῆς Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ Μπετζάλλας, ἀλλὰ καὶ μακρόθεν ἐκ τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Ἀκκρης-Πτολεμαίδος.

Τὸ μεγαλοπρεπὲς Καθολικὸν τῆς Μονῆς μέ τας μορφάς τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων εἰς τὰς τοιχογραφίας, φωταγωγούμενας ὑπὸ τῶν ἀναπτομένων καὶ κινουμένων πολυελαίων καὶ ἡ βυζαντινὴν ψαλμωδίαν ἐδημιούργησαν τὰς καλλίστας τῶν προὔποθέσεων διὰ μίαν κατὰ τὸ δυνατόν βαθεῖαν καὶ κατανυκτικὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν ὁλονυκτίαν, ἀποκορυφωθείσαν εἰς τὴν θεϊαν Λειτουργίαν.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θεϊαῆς Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς πιστοὺς περὶ τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου ὡς τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐφαρμόσαντος μέ ὑψίστην ἀκρίβειαν τὰ εὐαγγελικὰ διδάγματα καὶ ἰδρύσαντος τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν ὡς ἐκπαιδευτήριον καὶ ἁγιαστήριον χιλιάδων μοναχῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων. «Αἱ πρεσβεῖαι καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «στηρίζουν τοὺς Ἀγιοσαββίτας πατέρας, ἵνα ἐπιτελοῦν τὸν ἀσκητικὸν αὐτῶν ἀγῶνα, στηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν ἐπισκεπτῶν

τῆς Μονῆς καί προσευχόμενοι ὑπέρ βοηθείας, εἰρήνης καί ἀγαθῆς καταστάσεως τῶν Ὁρθοδόξων καί ὅλου τοῦ κόσμου».

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας πάντες οἱ μετασχόντες τῆς θείας Χάριτος τῆς ὁλονυκτίου ἑορτῆς ἐκάθισαν εἰς τόν νάρθηκα τῆς Μονῆς, χρησιμεύοντα καί ὡς Ἐπιτροπικόν, καί ἀναπεμφθείσης δεήσεως καί ψαλέντος τοῦ Πατριαρχικοῦ Πολυχρονισμοῦ, μετέλαβον καί ὑλικῆς τροφῆς, τῶν κολλύβων, τοῦ ἄρτου τῆς ἀρτοκλασίας ἐμπεποτισμένον μετ' οἴνου κατὰ τό εἰωθός τῶν Ἀγιοσαβιτῶν, τῶν γλυκισμάτων καί τοῦ ἀφεψήματος.

Ὁ Μακαριώτατος ἠύχθη ἐν προπόσει τήν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου εἰς τούς Ἀγιοσαβίτας, ἵνα συνεχίζουσιν τόν ἀσκητικόν αὐτῶν ἀγῶνα καί τήν θείαν εὐλογίαν εἰς τούς οἴκους τῶν τιμησάντων τόν ἅγιον διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τήν ἑορτήν αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder